

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

It ends with us

© Colleen Hoover, 2016

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Ова
завршува
со нас

Колман Хувер

За татко ми, кој даваше сè од себе да не
биде најлош што можеше да биде.

И за мајка ми, која даваше сè од себе за да
не го гледаме кога беше таков.

Прв дел

ПРВА ГЛАВА

Додека седам со нозете префрлени преку оградата и гледам надолу во улиците на Бостон од кровот на зградата со дванаесет ката, не можам да не размислувам за самоубиство.

Не мое. Јас доволно си го сакам животот за да го проживеам цел. Повеќе сум фокусирана на други луѓе и тоа како доаѓаат до одлуката едноставно да ставаат крај на сопствениот живот. *Се каат ли некогаш?* Во моментот откако ќе скокнат и секундата пред да паднат - мора да има барем малку каење во тој краток слободен пад. Гледаат ли во земјата додека им се приближува, мислејќи си, „Па, срање. Ова беше лоша идеја“.

Не знам зошто, но мислам дека не.

Јас многу размислувам за смртта. Особено денес, со оглед на тоа дека штотуку - пред неполни дванаесет часа - одржав еден од најлегендарните говори што луѓето од Плетора, Мејн, некогаш ги слушнале на погреб. Океј, можеби не беше најлегендарниот. Можеби може да се смета за најкатастрофалниот. Претпоставувам дека тоа зависи од тоа дали се прашувам јас или мајка ми. *Мајка ми, која веројатно нема да ми зборува цела една година по денешниов ден.*

Да не се разбереме погрешно; говорот што го одржав не беше доволно длабок за да влезе во историјата, како

оној што го одржа Брук Шилдс на погребот на Мајкл Џексон. Или оној на сестрата на Стив Џобс. Или братот на Пет Тилман. Но беше легендарен на свој начин.

На почетокот имав многу трема. На крајот на краиштата, тоа сепак беше погреб на големиот Ендрю Блум. Обојаван градоначалник на мојот роден град, Плетора, Мејн. Сопственик на најуспешната агенција за продажба на недвижности во градот. Сопруг на почитуваната и сакана Џени Блум, најценетата професорка во цела Плетора. И татко на Лили Блум - онаа чудната девојка со дива црвена коса која еднаш се вљуби во бездомник и страшно го посрамоти целото свое семејство.

Тоа сум јас. Јас сум Лили Блум, а Ендрю ми беше татко.

Веднаш штом завршив со говорот на погребот денес, се качив на првиот лет за Бостон и потоа се качив на првиот покрив што успеав да го најдам. И повторно ќе речам, *Не затоа што сум суицидално настроена*. Немам никаква намера да скокнам од овој покрив. Ми требаше само свеж воздух и тишина, а не можев да го најдам тоа во мојот стан на трети кат без пристап до покривот и со цимерка која сака да се слуша како пее.

Но не знаев дека овде горе ќе биде толку ладно и не го зедев тоа предвид. Не е неподносливо, но не е ни пријатно. Добро, барем се гледаат ѕвездите. Мртвите татковци и досадните цимерки и лошите говори на погреб не делуваат толку ужасно кога нокното небо е доволно чисто и јасно за буквално да се почувствува величественоста на универзумот.

Обожавам кога небото прави да се чувствувам мало и безначајно.

Уживам во вечерва.

Па... ајде да ја преформулирам реченицата за посодветно да ги изразува моите чувства во минато време.

Уживав во вечерва.

Но, за жал, вратата штотуку се отвори толку силно што очекувам скалите да исплукаат некој човек на покривот во секој момент. Вратата повторно силно треска и слушам чекори на покривот. Не се мачам да

се свртам да погледнам. Претпоставувам дека кој и да е нема ни да ме забележи седната на крајот од оградата лево од вратата. Личноста излезе ептен набрзина, па не сум јас виновна ако си претпостави дека е сама на покривот.

Тивко воздивнувам, ги затворам очите и ја потпирам главата наназад на сидот, пцуејќи го универзумот што ми го уништи овој спокоен, интроспективен момент. И најмалку што може да направи универзумот за мене денес е да се погрижи личноста да е жена, а не маж. Ако веќе мора да имам друштво, повеќе би сакала да е женско. Прилично сум силна и веројатно би можела да се одбранам во повеќето случаи, но во моментов сум премногу опуштена и уморна за да седам на покрив сама со непознат маж сред ноќ. Можеби ќе ме фати страв и ќе добијам нагон да си отидам, а навистина не сакам да заминам одовде. Како што реков и претходно... пријатно ми е.

Конечно му дозволувам на мојот поглед да отпатува кон силуетата што се потпира на другиот крај од оградата. И како што сум баксуз, дефинитивно е машко. Дури и покрај тоа што стои наведнат преку оградата, се гледа дека е висок. Страшно широките раменици делуваат како силна спротивност на ранливиот начин на кој си ја држи главата спуштена во рацете. Едвај се гледа кревањето и спуштањето на неговиот грб додека длабоко вдишува и тешко го испушта воздухот.

Изгледа како да е на раб на нервен слом. Размислувам да прозборам за да му дадам до знаење дека не е сам или барем да се накашлам, но пред да успеам да направам нешто, тој нагло се врти и силно клоца едно од столчињата што стојат зад него.

Се сепнувам кога столчето паѓа и чкрипи, но типот уште не знае дека има публика и не завршува со таа една клоца. Продолжува непрестајно и луто да го клоца столчето. Но столот има метална конструкција што не попушта од силните удари на неговата нога, па само се оддалечува од него со секое следно клоцање.

Типчево очигледно сфаќа дека не може да се бори

против толку квалитетна изработка и материјал затоа што најпосле престанува да го клоца столчето. Сега стои над него, со рацете стегнати во тупаници покрај телото. Да бидам искрена, малку му завидувам. Тој си ја исфрла лутината на мебелот на покривот како шампион. И тој очигледно имал посран ден исто како и јас, но за разлика од мене што си ја чувам агесијата во себе сè додека не се натрупа доволно за да почнам да ја изразувам во форма на пасивна агресивност, типов си има издувен вентил.

Мојот издувен вентил порано беше градинарството. Секогаш кога бев нервозна излегував во дворот и ги корнев сите можни диви тревки што ќе успеев да ги најдам. Но откако се преселив во Бостон пред две години, немам двор. Дури ни балкон. Немам дури ни саксија со трева.

Зјапам во типчето уште некое време, прашувајќи се дали воопшто ќе мрдне од позицијата некогаш. Само стои така, зјапа надолу во столчето. Рацете веќе не му се стегнати во тупаници. Му стојат потпрени на колковите и сега за првпат забележувам дека кошулата не му стои баш како што треба во бицепсите. Совршено му стои на секое друго место од горниот дел од телото, но надлактиците му се огромни и кошулата му се затега. Почнува да буричка во џебовите и одеднаш пали џоинт.

Јас имам дваесет и три години, имам студирано и ја имам пробано истата оваа дрога онака рекреативно еднаш или двапати. Нема да му судам ако има потреба да запали кога е нервозен и на само. Но тоа е проблемот - тој *не* е сам. Само што уште не знае.

Повлекува еден голем дим од џоинтот и тргнува да се сврти назад кон оградата. Ме забележува додека го испушта димот. Се вкопува во место во секундата кога ни се сретнуваат погледите. Не изгледа како да е шокиран кога ме здогледува, ниту пак се насмевнува. Се наоѓа на некои четири метри од мене, но има доволно светлина од ѕвездите за да видам како неговите очи полека ми го меркаат телото без да откријат што размислува во моментот. Типчево добро си ги држи картите скриени. Ме гледа со подзамижани очи и устата стегната во тенка линија, како некоја машка верзија на Мона Лиза.

„Како се викаш?“ прашува.

Му го чувствувам гласот дури до стомакот. Тоа не е добро. Гласовите треба да стигнат до увото и да застанат тука. Но понекогаш - не многу често - се случува глас да навлезе подлабоко од моите уши и да ми завибрира низ целото тело. Тој има еден од тие гласови. Длабок, самоуверен и малку како путер.

Кога не му одговарам, го става цоинтот во уста и повлекува уште еден дим.

„Лили“, вела м конечно. *Си го мразам гласот.* Звучи премногу слабо дури и да стигне само до неговите уши одовде, а не пак да завибрира во неговото тело.

Тој малку ја крева брадата и мрда со главата накај мене. „Ќе сакаш ли, те молам, да се симнеш од таму, Лили?“

И дури кога го кажува ова го забележувам неговото држење. Сега стои исправено како пушка, скоро здрвено. Како да се плаши да не паднам. *Нема да паднам.* Бетонската ограда е широка скоро пола метар, а јас стабилно седам на неа. Да не правиме муабет за тоа дека ветрот дува нанзад кон покривот, па и тоа ми оди во прилог.

Погледнувам надолу во моите нозе, а потоа повторно во него. „Не, фала. Баш ми е пријатно вака“.

Малку ја врти главата, како да не може да поднесе да гледа директно во мене. „Те молам симни се“. Ова сега повеќе звучи како барање и покрај тоа што ги употреби зборовите *те молам*. „Имаш седум слободни столчиња овде“.

„За малку ќе беа шест“, го поправам, потсетувајќи го дека тој штотуку се обиде да убие едно од нив. Тој очигледно не гледа ништо духовито во мојот одговор. Кога гледа дека немам намера да го послушам, прави неколку чекори накај мене.

„Неколку сантиметри понапред и ќе паднеш, ќе умреш. А видов доволно умирачки за еден ден“. Повторно ми дава знак да се симнам. „Ме вознемируваш кога те гледам вака“.

Скокам од оградата и си ги бришам рацете од фармерките. „Задоволен си сега?“ вела м кога тргнувам накај него.

Тешко издишува, како да не можел да дише откако ме виде седната на оградата. Поминувам покрај него за да стигнам до другиот крај на покривот од каде што има подобар поглед и додека го одминувам, не можам да не забележам колку е сладок.

Не. Сладок е навреда.

Типов е прекрасен. Тип топ скоцкан, мириса на пари, изгледа како да е постар од мене неколку години. Очите му се збрчкуваат на крајчињата додека ме следи со поглед, а усните му изгледаат како да е намуртен дури и кога не е. Кога стигнувам до страната од каде што се гледа главната улица долу, се наведнувам и зјапам во колите долу, обидувајќи се да изгледам како да не сум импресионирана од него. Доволно е човек да му ја види и само фризура за да сфати дека е еден од оние мажи од кои луѓето лесно се импресионираат, а јас одбивам да му го пумпам егото. Не дека направи нешто посебно за да ме натера да си помислам дека има некое големо его. Но носи секојдневна кошула на Барбери, а мислам дека никогаш претходно не сум била во близина на некој што може да си дозволи да носи кошула на Барбери за секој ден.

Слушам чекори одзади и потоа се потпира на оградата до мене. Со крајчето од окото го гледам како зема уште еден дим. Кога завршува, ми го нуди, но јас одмавнувам со раката. Дефинитивно не ми требаат никакви дроги во негова близина. Неговиот глас е дрога сам по себе. Сакам да го чујам пак, па му дофрлам едно прашање.

„Па што направи столчето што те изнервира толку?“

Тој ме погледнува. *Вистински* ме погледнува. Неговите очи погледнуваат во моите и само зјапа така, интензивно, како сите тајни да ми се испишани на лицето. Никогаш во животот не сум видела толку темни очи како неговите. Или можеби сум видела, но неговите изгледаат потемно затоа што се поврзани со неговото ужасно застрашувачко присуство. Не ми одговара на прашањето, но мојата љубопитност не се смирува лесно. Кога веќе ме принуди да се симнам од моето многу спокојно, многу пријатно место на оградата, тогаш очекувам барем да ми одговори на прашањата.

„Некоја жена ли те изнервира?“ потпрашувам. „Да не ти го скрши срцето?“

Се насмевнува малку на тоа прашање. „Камо среќа моите проблеми да беа толку тривијални како љубовните“. Се потпира на сидот за да може да ме гледа. „На кој кат живееш? Не сум те видел никогаш претходно“.

„Не си ме видел затоа што не живеам тука“. Показувам накај мојата зграда. „Ја гледаш онаа високата зграда?“

Подзамижува кога погледнува во правецот што му го покажувам. „Аха“.

„Е па јас живеам во зградата до неа. Ниска е и не се гледа од тука. Има само три ката“.

Повторно се врти кон мене и го потпира лактот на оградата. „Ако живееш таму, што бараш тука? Да не ти живее тука дечкото?“

Неговиот коментар прави да се чувствувам некако евтино. Ова беше ептен аматерска фраза. Судејќи според неговиот изглед, сигурна сум дека типов има малку подобри вештини. Ова ме тера да си помислам дека си ги чува покомплицираните и подобрите фрази за флертување за жени кои ги смета за достоини.

„Имате убав покрив“, му велам.

Крева една веѓа, чека подобро да објаснам.

„Ми требаше малку свеж воздух. Место за размислување. Отворив Google Earth и ја најдов најблиската зграда со убав покрив“.

Ме наградува со една насмевка. „Барем си економична“, вели. „Тоа е добра особина“.

Барем?

Кимам затоа што јас навистина сум економична. И тоа навистина е добра особина.

„Зошто ти требаше свеж воздух?“ прашува.

Затоа што го закопав татко ми денес и одржав епски катастрофален говор и сега имам чувство дека не можам да дишам.

Повторно погледнувам надолу кон улицата и полека издишувам. „Може да не зборуваме малку?“

Ми изгледа како да му олесни малку што замолив за тишина. Се потпира на оградата и ја пушта едната рака да му виси надолу додека зјапа во улицата под нас. Стои вака некое време, а јас упорно гледам во него. Веројатно знае дека зјапам, но изгледа како да не му е гајле.

„Еден тип падна од покривов минатиот месец“, вели.

Во друг случај би се изнервирала од тоа што не го почитува моето барање за тишина, но сега сум заинтригирана.

„Несреќа беше?“

Ги крева рамениците. „Никој не знае. Се случи доцна навечер. Жена му рече дека таа подготвувала вечера, а тој ѝ рекол дека ќе се качи на покривот да го фотографира зајдисонцето. Фотограф беше. Мислат дека се наведнал преку оградата за убаво да го фати небото и се лизнал.“

Повторно погледнувам преку оградата, прашувајќи се како може некој да се стави во ситуација за не сакајќи да падне. Но тогаш ми текнува дека јас седев горе на оградата со расчекорени нозе пред само неколку минути.

„Кога ми кажа сестра ми што се случило, не можев да мислам на ништо друго, освен на тоа дали успеал да го сликне зајдисонцето или не. Се надевав дека апаратот не паднал со него затоа што тоа би било голема штета, знаеш? Да умреш заради твојата љубов за фотографирање, а да не успееш да ја направиш последната фотографија што те чинела живот?“

Неговото размислување ме засмева. Иако не сум сигурна дали требаше да се насмеам на ова. „Секогаш ли го кажуваш баш тоа што го мислиш?“

Ги крева рамениците. „Па не баш пред секој“.

Ова ме тера да се насмевам. Ми се допаѓа тоа што не ме ни знае, но од некоја причина очигледно не ме смета за секој.

Го потпира грбот на оградата и ги прекрстува рацете преку градите. „Тука си родена?“

Одмавнувам со главата. „Не. Се преселив од Мејн кога дипломирав“.

Прави гримаса од која му се збрчкува носот и за

чудно чудо изгледа секси. Интересно е, типчево - облечено во кошула на Барбери и со фризури од двесте долари - прави будалести гримаси.

„Значи сега си во бостонското чистилиште, а? Сигурно е без врска“.

„Како мислиш?“ го прашувам.

Му се поткрева едното крајче од устата. „Туристите те третираат како овдешна, а овдешните те третираат како турист“.

Се смеам. „Ау. Ова ти беше многу точен опис“.

„Јас живеам овде два месеци. Уште не сум стигнат ни до чистилиштето, па значи ти во секој случај си подобра од мене“.

„Зошто се пресели во Бостон?“

„Заради специјализантско стажирање. И сестра ми живее овде“. Тропка со стапалото по земја и вели, „Впрочем, точно под нас. Се омажи за еден програмер од Бостон и го купија целото поткровје“.

Погледнувам надолу. „Целото поткровје?“

Тој кима. „Среќното копице работи од дома. Не мора ни да ги соблече пижамите цел ден, а заработува седумцифрени суми годишно“.

Навистина среќно копице.

„Какво специјализантско стажирање спомна? Доктор си?“

Кима. „Неврохирург. Ми останува уште помалку од една година стажирање и тогаш ќе биде официјално“.

Среден, дотеран, елоквентен и паметен. *И пуши трева.* Да беше ова прашање на испит, ќе се запрашав кој од понудените одговори не припаѓа со останатите во групата. „Треба ли докторите да пушат трева?“

Се смешка. „Веројатно не. Но можам да ти гарантирам дека голем дел од нас би скокале од овие покриви кога не би се смирувале со нешто повремено“. Повторно гледа напред со брадата потпрена на рацете. Очите му се затворени сега, како да ужива во ветрот што му го гали лицето. Не изгледа застрашувачки вака.

„Сакаш да ти кажам нешто што знаат само мештаните?“

„Секако“, вели и повторно ме погледнува.

Покажувам со раката. „Ја гледаш онаа зграда? Со зелениот покрив?“

Кима.

„Има една зграда зад неа на улицата Мелчер. И има куќа горе врз таа зграда. Онака, легитимно изградена куќа горе на покривот на зградата. Не се гледа од долу од улицата, а зградата е толку висока што многу луѓе не ни знаат за куќата“.

Изгледа импресионирано. „Сериозно?“

Кимам. „Ја видов кога истражував на Google Earth, па побарав повеќе информации. Дозволата за градење била извадена во 1982. Замисли колку би било кул тоа? Да живееш во куќа горе на врв на зграда?“

„Ќе си го имаш целиот покрив за себе“, вели тој.

Немав помислено на тоа. Кога куќата би била моја, би можела да си направам градина горе.

„И кој живее таму?“ прашува тој.

„Никој не знае. Тоа е една од големите мистерији на Бостон“.

Се смее и љубопитно ме погледнува. „Дај кажи ми уште некоја бостонска мистерија“.

„Твоето име“. Се шлапам со рака по челото веднаш штом го кажувам тоа. Толку звучев како кретенски да флертувам што не можам да не си се изнасмеам сама.

Тој се насмевнува. „Рајл“, вели. „Рајл Кинкејд“.

Воздивнувам. „Тоа е многу супер име“.

„Зошто звучиш тажно тогаш?“

„Затоа што јас би дала сè што имам за супер име“.

„Не ти се допаѓа името Лили?“

Ја накосувам главата и кревам една веѓа. „Се презивам... Блум. Лили Блум“.

1 Превод на името Лили: крин, лилјан.

2 Превод на презимето Блум: цути, цвета, цутење

Тој молчи. Гледам дека се обидува да не покаже дека ме сожалува.

„Знам. Ужасно е. Име на двегодишно девојченце, а не на дваесет и тригодишна жена“.

„И двегодишно девојченце би го имало истото име кога ќе порасне. Имињата не се нешто што може да се надрасне, Лили Блум“.

„За жал“, велам. „Но најлошото од сè е тоа што јас просто обожавам градинарство. Обожавам цвеќиња, растенија. Да садам. Тоа ми е страст. Отсекогаш сум сонувала да отворам цвеќарница еден ден, но се плашам дека ако го направам тоа, луѓето ќе си мислат дека мојата желба и љубов не е вистинска. Ќе си мислат дека се обидувам да профитирам од името и дека тоа не е работата за која сум сонувала цел живот“.

„Можеби“, вели тој. „Но што е важно тоа?“

„Претпоставувам дека не е толку важно“. Потоа тивко си прошепотувам, „*Цвеќарница Лили Блум*“. Го гледам дека се смешка малку. „Името навистина е супер за цвеќарка. Но јас магистрирав на отсек бизнис менаџмент. Не мислиш дека тоа би било симнување на пониско ниво? Моментално работам за најголемата маркетинг компанија во Бостон“.

„Отворањето сопствена фирма не е пониско ниво“, вели.

Кревам една веѓа. „Освен ако не пропадне“.

Согласно кима. „Освен ако не пропадне“, вели. „Па, како ти е средното име, Лили Блум?“

Офкам, а тој веднаш се разведрува.

„Сакаш да ми кажеш дека работава станува уште полоша?“

Си ја спуштам главата во рацете и кимам.

„Роуз?“

Затресувам со главата. „Полошо“.

„Вајолет?“

„Камо среќа да беше тоа“. Се згрчувам и мрморам, „Блосом?“.

— Настапува тишина. „По ѓаволите“, вели тој тивко.

з Превод на Блосом: време на цутење, процут, пупки, расцутување

„Аха. Блосом ѝ било моминско презиме на мајка ми и моите сметале дека било судбина што презимињата им се синоними. Па така, се разбира, кога сум се родила јас, првата идеја што ја добиле била да ме крстат по цвеќе“.

„Твоите мора да се тешки идиоти“.

Едниот од нив е. *Беше.* „Татко ми умре неделав“.

Тој погледнува во мене. „Добра фора. Ама не ти паѓам на неа“.

„Сериозна сум. Затоа се качив овде вечерва. Мислам дека ми требаше добро да се исплачам“.

Некое време сомничаво гледа во мене за да биде сигурен дека не го зезам. Не се извинува за глупоста што ја тресна. Наместо тоа, погледот му станува малку пољубопитен, како навистина да е заинтригиран. „Блиски бевте?“

Тоа е тешко прашање. Ја потпирам брадата на рацете и повторно погледнувам долу во улицата. „Не знам“, велам слегнувајќи со рамениците. „Како негова ќерка, го сакав. Но како човек, го мразев“.

Чувствувам дека ме набљудува некое време, а потоа вели, „Ми се допаѓа ова. Твојата искреност“.

Му се допаѓа мојата искреност. Мислам дека има шанси да се вцрвенев.

Двајцата молчине некое време, а потоа тој вели, „Посакуваш ли некогаш луѓето да се потранспарентни?“

„Како мислиш?“

Откорнува едно мало одлепено парче од малтерот на оградата и го пушта долу. „Имам чувство дека сите глумат нешто што не се, кога всушност длабоко во себе сите сме подеднакво заебани. Само што некои од нас подобро го кријат тоа од другите“.

Или почнува да дејствува марихуаната или типов е многу интроспективен. Во секој случај, ми одговара. Моите омилени разговори се оние во кои нема вистински одговори.

„Јас мислам дека нема ништо лошо во тоа човек да биде малку резервиран“, велам. „Голите вистини не се баш секогаш убави“.

Зјапа во мене неколку секунди. „Голи вистини“, повторува. „Ми се допаѓа тоа“. Се врти и тргнува кон централниот дел на покривот. Си мести едно од столчињата зад мене и седнува на него. Тоа што го одбра е долго и повеќе личи на лежалка, па се сместува, ги става рацете зад главата и погледнува во небото. Јас се сместувам на лежалката до него и ја местам во иста позиција како неговата.

„Каж ми некоја гола вистина, Лили“.

„Каква?“

Ги крева рамениците. „Не знам. Нешто со што не се гордееш. Нешто што ќе ми помогне да не се чувствувам толку заебано внатрешно“.

Зјапа во небото и чека да му одговорам. Мојот поглед ја следи линијата на неговата вилица, заоблувањето на неговите образи, испакнатата линија што ги исцртува неговите усни. Веѓите му се собрани како да размислува. Не разбираам зошто, но изгледа како да има потреба од разговор во моментов. Размислувам за неговото прашање и се обидувам да смислам искрен одговор. Кога смислувам, го тргам погледот од него и погледнувам во небото.

„Татко ми беше насилен. Не со мене - со мајка ми. Толку се разлутуваше кога се караа што понекогаш ја удираше. И кога ќе се случеше тоа, следната недела или две ѝ надоместуваше за истото. Ѓ купуваше цвеќиња или нè носеше на убави вечери. Понекогаш ми купуваше нешто и мене затоа што знаеше дека ич не сакав кога се караа. Кога бев дете, понекогаш ми се случуваше едвај да ги чекам вечерите кога ќе се скараат. Затоа што знаев дека ако ја удри, следните две недели ќе бидат супер“. Правам пауза. Не сум сигурна дали некогаш претходно си го имам признаено ова. „Се разбира дека да можев ќе направев никогаш да не ја допре. Но насилството беше неизбежно во нивниот брак и стана еден вид на норма. Кога пораснав, сфатив дека тоа што не преземав ништо ме правеше и мене подеднакво виновна. Го поминав најголемиот дел од животот мразејќи го него што беше толку лоша личност, но не сум сигурна дека јас сум

нешто подобра. Можеби двајцата сме подеднакво лоши луѓе“.

Рајл погледнува во мене со замислен израз на лицето. „Лили“, вели. „Не постои такво нешто како *лоши луѓе*. Сите ние сме само луѓе кои понекогаш прават лоши работи“.

Ја отворам устата да одговорам, но неговите зборови ме занемуваат. *Сите ние сме само луѓе кои понекогаш прават лоши работи*. Претпоставувам дека тоа е точно во некој поглед. Никој не е исклучително лош и никој не е исклучително добар. Само што некои се принудени повеќе да се трудат за да го потиснуваат лошото.

„Ти си на ред“, му велеам.

Судејќи според неговата реакција, ми се чини дека нема да сака да ја игра неговата сопствена игра. Тешко воздивнува и си поминува со раката низ косата. Ја отворам устата да прозбори, но потоа повторно ја затвора. Размислува малку и најпосле прозборува. „Вечерва видов како умира едно мало момченце“. Звучи малодушно. „Имаше само пет години. Со братчето нашле пиштол во спалната соба на нивните родители. Помалото братче го држело пиштолот и случајно пукнал“.

Ми се грчи стомакот. Мислам дека има шанси ова да е малку претешка вистина за мене.

„Додека да го донесат во болницата веќе не можеше да се направи ништо. Сите во операционата сала - сестрите, другите доктори - сите го сожалуваа семејството. ‘Кутри родители’, велеа. Но кога дојде време да излезам во чекалната и да им кажам на тие родители дека нивното дете не преживеа, јас немав ни грам жал за нив. Сакав да страдаат, сакав да ја почувствуваат тежината на сопствената глупавост што чувале наполнет пиштол каде што можат да го најдат две невини деца. Сакав да знаат дека не само што го изгубија едното дете, туку и му го уништија целиот живот на она другото што случајно го повлекло чкрапалото“.

Мајко мила. Не бев подготвена за нешто олку тешко.

Не можам ни да замислам како едно семејство би можело да надмине ваква работа. „Кутрото братче на

детето“, велам. „Не можам да замислам што ли ќе му направи ова - тоа што видел нешто такво“.

Рајл тресе некоја прашинка од фармерките. „Ќе го уништи за цел живот, е тоа ќе му направи“.

Се вртам на страна да го погледнам и ја поткревам главата на раката. „Тешко ли е? Да се гледаат такви работи секој ден?“

Благо затресува со главата. „Би требало да е многу потешко, но колку повеќе се бавтам со смртни случаи, толку повеќе смртта ми станува само еден дел од животот. Не сум сигурен како се чувствувам во поглед на тоа“. Повторно ме погледнува во очи. „Дај ми ти уште една гола вистина“, вели. „Имам чувство дека мојата беше многу поизопачена од твојата“.

Не се согласувам со него, но сепак му кажувам за изопачената работа што ја направив пред дванаесет часа.

„Мајка ми пред два дена ме замоли да зборувам на погребот на татко ми денес. Ѐ реков дека нема да ми биде пријатно - дека има шанси многу да плачам и да не можам да зборувам пред толку луѓе - но тоа беше лага. Јас едноставно не сакав да го направам тоа затоа што сум на став дека говори треба да се држат само од страна на оние лица кои го почитувале починатиот. А јас не го почитував татко ми многу“.

„И? Одржа говор?“

Кимам. „Аха. Утрово“. Се исправувам и ги пикам носете под задникот кога се вртам да го погледнам. „Сакаш да го слушнеш говорот?“

Се смешка. „Дефинитивно“.

Ги преклопувам рацете во skutот и вдишувам. „Немав поим што да кажам. Саат време пред погребот ѝ кажав на мајка ми дека не сакам да зборувам. Таа ми рече дека ќе биде лесно и дека татко ми би сакал да одржам говор. Ми рече дека треба само да се качам на подиумот и да кажам пет убави работи за татко ми. Па... го направив токму тоа“.

Рајл се поткрева на лактот, изгледа уште позаинтересирано. Изразот на моето лице очигледно му

покажува дека приказната има лош тек. „Ох, не, Лили. Што направи?“

„Еве, сега ќе ти повторам“. Станувам и вртам од другата страна на мојата лежалка. Се исправувам и се однесувам како да гледам во истата толпа што беше таму утрово. Се накашлувам.

„Здраво. Јас сум Лили Блум, ќерка на покојниот Ендру Блум. Ви благодарам на сите што ни се придруживте денес за заедно да тажиме за тоа што го изгубивме. Би сакала да одвоиме малку време и да му оддадеме почит со тоа што ќе сподела пет убави работи за татко ми со вас. Првата работа...“

Погледнувам надолу во Рајл и ги кревам рамениците. „Толку беше“.

Тој се исправува. „Како мислиш?“

Се враќам и легнувам на мојата лежалка. „Стоев таму подолго од две минути без да кажам друг збор. Немаше ниту една убава работа што можев да ја кажам за тој човек - па само тивко зјапав во насобраните сè додека мајка ми не сфати што правам и потоа го испрати вујко ми да дојде да ме симне од подиумот“.

Рајл ја накосува главата. „Ме заебаваш? Го исмеа татко ти на неговиот погреб?“

Кимам. „Не се гордеам со тоа. Мислам, да беше сè по моја волја, тој ќе беше многу подобра личност и ќе стоев таму и ќе зборував за него саат време“.

Рајл повторно легнува. „Ау“, вели тресејќи со главата. „Може да се каже дека си ми херој. Си му ебала мајката на мртов човек“.

„Ова беше невкусно“.

„Да, па, голата вистина боли“.

Се смешкам. „Ти си на ред“.

„Не можам да сподела ништо што ќе го надмине ова твоево“, вели.

„Сигурна сум дека можеш да смислиш нешто приближно добро“.

„Мислам дека не“.

Превртувам со очите. „Да, можеш. Немој да правиш да се чувствувам како полошата личност од нас двајца. Кажу ми ја последната мисла што ти влегла во глава што повеќето луѓе не би ја кажале на глас“.

Ги вади рацете од зад главата и ме погледнува директно во очи. „Сакам да те легнам“.

Подзинувам. А потоа ја затворам устата.

Мислам дека останав без коментар.

Ми упатува еден невин поглед. „Ми рече да ти ја кажам последната мисла што ми влегла во глава, па ти ја кажав. Ти си прекрасна. Јас сум машко. Да беше по сексот за една вечер, ќе те однесев долу во мојата соба и ќе те легнев“.

Не можам ни да го гледам. Неговата изјава ми буди куп различни чувства одеднаш.

„Е па, не сум по сексот за една вечер“.

„Да, претпоставив“, вели. „Ти си на ред“.

Колку е ноншалантен; се однесува како да не кажал нешто што тотално ме шокираше.

„Ќе ми треба една минута да си дојдам на себе по ова“, велам со насмевка. Се обидувам да смислам нешто што барем малку ќе го шокира, но уште не ми се верува што кажа *на глас*. Можеби затоа што е неврохирург и никогаш не сум си помислила дека некој толку образван би можел така ноншалантно да се расфрла со такви фрази пред луѓе што не ги ни знае.

Си доаѓам на себе... малку... а потоа велам, „Добро. Кога сме веќе на темата... Типот со кој ја изгубив невиноста беше бездомник“.

Живнува и ме погледнува. „Ох, ќе морам да чујам нешто повеќе од приказнава“.

Ја истегам раката и ја ставам главата на неа. „Пораснав во Мејн. Живеевме во прилично fino соседство, но улицата зад нашата куќа не беше баш во најдобра состојба. Нашиот заден двор беше залепен за една напуштена куќа што се наоѓаше меѓу две празни парцели. Се спријателув со едно момче што се викаше Атлас и што некое време престојуваше во напуштената куќа.“

Никој друг не знаеше дека живееше таму, само јас. Му носев храна и алишта и разни други работи. Сè додека не дозна татко ми“.

„Што направи тој?“

Ми се стега вилицата. Не знам зошто го спомнам ова кога сè уште се терам себеси да не мислам на тоа секој Божји ден. „Го претепа“. Тоа е најмногу што сакам да кажам на темата. „Ти си на ред“.

Тивко ме набљудува некое време, како да знае дека има нешто повеќе во таа приказна. Но тогаш ја врти главата. „Помислата на брак ми е одбивна“, вели. „Имам скоро триесет години и воопшто не сакам да се женам. А особено не сакам деца. Единственото нешто што го сакам во животот е успех. Многу. Но ако го признаам ова на глас пред некого звучам арогантно“.

„Професионален успех? Или социјален статус?“

Вели, „Двете. Секој може да има деца. Секој може да се ожени. Но не може секој да биде неврохирург. Многу се гордеам со тоа и не сакам да бидам само обичен неврохирург. Сакам да бидам најдобар во областа“.

„Во право си. Навистина звучиш арогантно“.

Се насмевнува. „Мајка ми се плаши дека залудно ќе си го прокоцкам животот затоа што само работам“.

„Неврохирург си и мајка ти е разочарана од тебе?“ се смеам. „Човече, па тоа е лудо. Се прашувам само дали родителите некогаш воопшто се среќни и задоволни од децата? Дали има нешто такво што може комплетно да ги задоволи?“

Тој затресува со главата. „Јас знам дека не би бил задоволен од моите деца. Не постојат многу луѓе што се толку амбициозни како мене, па знам дека ако направам деца уште од сам старт ќе ги осудам и нив, а и себе на неуспех. Затоа нема да правам деца“.

„Па и тоа е за почит, Рајл. Многу луѓе не сакаат да признаат дека се премногу себични за да имаат деца“.

Одмавнува со главата. „Ох, јас сум премногу себичен за да имам деца. И дефинитивно сум премногу себичен за да имам сериозна врска“.

„Па како го избегнуваш тоа? Не излегуваш со девојки?“

Одеднаш ме погледнува и на неговото лице има широка насмевка. „Кога имам време, има девојки што ми ги задоволуваат потребите што ги имам. Не ми недостасува ништо во тој поглед, ако тоа те интересира. Но љубовта како љубов ми е некако одбивна. Отсекогаш ми била повеќе товар отколку нешто друго“.

Посакувам и јас да можев да гледам на љубовта така. Во тој случај животот ќе ми беше многу полесен. „Ти завидувам. Јас си имам некоја замисла дека постои некој совршен човек за мене некаде. И лесно се разочарувам и нервирам затоа што никој никогаш не ми ги задоволува критериумите. Имам чувство дека сум во бескрајна потрага по Светиот Грал“.

„Можеби треба да го пробаш мојот метод“, вели.

„А тоа е?“

„Секс за една вечер“. Крева една веѓа, како ова да е покана.

Мило ми е што е темно затоа што лицето ми гори. „Никогаш не би можела да легнам со некој ако знам дека тоа не може да води никаде“. Го кажувам ова на глас, но моите зборови некако не звучат доволно убедливо кога ги кажувам.

Тој полека и гласно вдишува, а потоа се превртува на грб. „Не си таква девојка, а?“ Го кажува ова со доза на разочарување во гласот.

И јас го чувствувам истото разочарување. Не сум дури ни сигурна дали би го одбила кога би се обидел да направи нешто, но мислам дека штотуку ги згазив сите шанси за тоа.

„Добро, ако не би легнала со некој што штотуку си го запознала...“ Повторно ме погледнува во очи. „До каде поточно би одела?“

Немам одговор на тоа прашање. Се превртувам на грб затоа што начинот на кој ме гледа ме тера да се замислам за мојот став за сексот за една вечер. Не е дека сум строго, строго против тоа, но претпоставувам дека

никогаш претходно не ми бил понуден од страна на некој за кого би се подзамислила.

Досега. Мислам. Дали тој воопшто го предлага тоа? Никогаш не ме бивало за флертување.

Посегнува и го грабнува работ од мојата лежалка. Со едно глатко движење и многу минимален напор ја повлекува мојата лежалка и таа удира во неговата.

Целото тело ми се згрчува. Тој сега ми е толку блиску што можам да ја почувствувам топлината на неговиот здив во ладниот воздух. Кога би го погледнала, знам дека неговото лице би било на само неколку сантиметри од моето. Но одбивам да го погледнам затоа што веројатно ќе ме бакне, а јас не знам апсолутно ништо за типов, освен неколку голи вистини. Но тоа воопшто не ми тежи на совест кога ја става раката на мојот стомак.

„До каде би одела, Лили?“ Гласот му е декадентен. Самоуверен. Ми вибрира низ целото тело.

„Не знам“, шепотам.

Неговите прсти тргнуваат кон работ на мојата маица. Полека ја поткрева нагоре и сирка некој сантиметар од мојот стомак. „Ох“, шепотам чувствувајќи ја топлината на неговата рака додека ја лизга нагоре по мојот стомак.

И покрај тоа што знам дека не треба, повторно се вртам кон него и неговиот поглед комплетно ме заробува. Изгледа надежно и гладно и комплетно самоуверено. Ги вкопува забите во долната усна кога продолжува да ја крева раката нагоре под мојата маица. Претпоставувам дека може да ми го почувствува срцебиенето во градите. Ма бестрага, веројатно може и да го чуе.

„Многу е ова?“ прашува.

Не знам од каде во мене поточно доаѓа ова, но затресувам со главата и велам, „Воопшто“.

Тој се клешти, а неговите прсти го допираат долниот раб на мојот градник, нежно движејќи се по кожата што сега ми е наежена.

Кога ги затворам очите, одеднаш се слуша гласно свонење. Неговата рака се згрчува кога двајцата сфаќаеме дека свони телефон. *Неговиот* телефон.

Го спушта челото на моето рамо. „Ебате тоа“.

Се муртам кога ја вади раката од под мојата маица. Го бара телефонот во џебот, станува и се оддалечува малку пред да крене.

„Доктор Кинкејд“, вели. Концентрирано слуша и си го стега задниот дел од вратот со раката. „А каде е Робертс? Јас не сум ни на повик вечерва“. Следи тишина што ја проследува со, „Океј, дајте ми десет минути. Тргувам натаму“.

Спушта и го враќа телефонот во џебот. Кога се врти да ме погледне, изгледа малку разочарано. Показува кон вратата што води до скалите. „Морам да...“

Кимам. „Океј“.

Размислува малку, а потоа го крева показалецот. „Не мрдај“, вели и повторно го вади телефонот. Ми се доближува и го крева како да сака да ме сликне. Ја отворам устата да се побунам, но не знам зошто. Целосно сум облечена. Но од некоја причина не се чувствувам така.

Ме слика така легната на лежалката, со рацете опуштено ставени под главата. Немам поим што планира да прави со сликата, но ми се допаѓа тоа што ме сликна. Тоа што имаше нагон да запомни како изгледам, иако знае дека никогаш веќе нема да ме види. Зјапа во сликата на екранот неколку секунди и се насмевнува. Малку сум во искушение и јас да го сликнам него за возврат, но не сум сигурна дали сакам да имам потсетник од некој што никогаш веќе нема да го видам. Таа помисла е малку депресивна.

„Мило ми е што те запознав, Лили Блум. Се надевам дека ќе им се спротивставиш на лошите статистики на повеќето соништа и дека ти навистина ќе успееш да ги оствариш твоите“.

Се насмевнувам, овој човек подеднакво ме растажува и збунува. Не знам дали некогаш претходно имам запознаено некој како него - некој со тотално различен животен стил и статус. И веројатно никогаш веќе нема да запознаам. Но пријатно сум изненадена што гледам дека не сме толку различни.

Неколку секунди си гледа во нозете додека стои

во малку несигурна поза како да е суспендиран меѓу желбата да ми каже уште нешто и потребата да тргне. Ме погледнува за последен пат - овој пат со малку поискрено лице. Му се гледа дека е разочаран по тоа како му е стегната устата пред да се сврти и да тргне во другиот правец. Ја отвора вратата и ги слушам неговите чекори како се оддалечуваат додека трча надолу по скалите. Повторно останувам сама на покривот, но на мое изненадување, тоа сега ме растажува малку.